

Allah direkt affederdi; peki Şefaatin hikmeti nedir?

Şefaatin hikmeti nedir? Allah şefaate muhtaç olduğu için şefaate yoktur; kullar rahmete muhtaç olduğu için şefaate vardır. Yani şefaate, Allah'ın affetmek için ihtiyaç duyduğu bir aracı değildir. Bilakis Allah'ın, rahmetini bazı sevgili kullarının eliyle göstermesidir.

Şefaate Allah'a Rağmen Değildir

Şefaate, hâşâ Allah'ın affetmek istemediği bir kulunu birinin zorla affettirmesi değildir. Kur'ân bunu çok net kapatır: **“O'nun izni olmadan katında kim şefaate edebilir?”** buyrulur. Yani şefaate eden de Allah'ın izniyle konuşur, hakkında şefaate edilen de Allah'ın razı olduğu sınırdaki şefaate mazhar olur. Demek ki şefaatin sahibi de Allah'tır, izni veren de Allah'tır, neticeyi yaratan da Allah'tır.

“Direkt Affederdi” Meselesi

Evet, Allah dileseydi hiçbir vesile olmadan da affederdi. Zaten affeder de. Fakat Allah dünyada da ahirette de birçok şeyi **vesilelerle** yaratır. Rızkı doğrudan verebilirdi; ama anne-babayı, toprağı, ağacı, güneşi, yağmuru vesile yaptı. Şifayı doğrudan verebilirdi; ama ilacı, doktoru, duayı vesile yaptı. Aynı şekilde ahirette de mağfiretini doğrudan verebildiği gibi, şefaati de rahmetine bir vesile kılmıştır.

Şefaatin Hikmeti

Şefaatin büyük hikmetlerinden biri, Allah'ın sevdiği kullarına ikram etmesidir. Peygamberler, salihler, şehidler ve Allah katında makbul kullar, dünyada Allah için yaşamışlardır. Ahirette Allah onları mahcup etmez; onlara bir izzet, bir makam, bir ikram verir. Özellikle Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ümmeti için şefaate etmesi, onun Allah katındaki değerini ve ümmetine olan rahmetini gösterir.

Rahmetin Daha Görünür Olması

Allah doğrudan affetseydi yine rahmet olurdu. Fakat şefaatele affettiğinde rahmet daha geniş bir manzara içinde görünür. Mahşerde kul aczini görür, günahının ağırlığını hisseder, Allah'ın izniyle Peygamberinin şefaatine mazhar olur ve anlar ki: “Ben kendi amelimle kurtulmadım; Rabbimin rahmetiyle kurtuldum.” Bu, kuldaki kibri kırar, minneti artırır, Allah'a muhabbeti derinleştirir.

Peygamberle Bağın Ahirette de Sürmesi

Şefaatin bir hikmeti de şudur: Mümin dünyada Peygamberine iman eder, ona salavat getirir, sünnetine uymaya çalışır, onu sever. Allah Teâlâ ahirette bu bağı boşa çıkarmaz. Dünyada

ümmeî olan, ahirette de o rahmet peygamberinin şefaât kapısına yönelir. Böylece Peygamber sevgisi sadece dünyada kalan bir duygu olmaz; mahşerde netice veren bir bağılılık olur.

Şefaât Günaha Cesaret Değil

Şefaât, “Nasıl olsa şefaât var” diyerek günaha cesaret vermek için değildir. Tam tersine, insanı Peygamberine daha çok bağlamak, Allah’ın rahmetinden ümit kestirmemek, ama aynı zamanda Allah’ın izni olmadan kimsenin kimseye fayda veremeyeceğini öğretmek içindir. Şefaât ümidi vardır; fakat garanti belgesi değildir. Mümin hem korku hem ümit arasında yaşar.

Şefaatin sebeb-i hikmeti şudur: Allah affetmeye muhtaç olduğu için değil, rahmetini izzetli vesilelerle göstermek; sevdiği kullarını şereflendirmek; günahkâr kullarına ümit kapısı açmak; Peygamberinin ümmeti üzerindeki rahmetini ahirette de göstermek için şefaate izin vermiştir. Yani şefaât, Allah’ın yetkisinden bir eksilme değil; Allah’ın rahmetinin başka bir tecellisidir.

Allah doğrudan da affeder; şefaâtle de affeder. Doğrudan affettiğinde rahmeti görünür; şefaâtle affettiğinde hem rahmeti görünür, hem sevdiği kullarının Allah katındaki değeri görünür. Asıl affeden yine Allah’tır. Şefaât eden ise sadece Allah’ın izin verdiği rahmet kapısında bir vesiledir.